

mig at være et specielt Mistillidsvotum til en enkelt af Ministrene, og det ærede Medlem rettede det da ogsaa til, at hans mageløse Standhaftighed selvsjælgelig gjaldt hele Ministeriet. Jeg nævner det, som sagt, kun som Vidnesbyrd om det ærede Medlems Uforanderlighed. Hvad det ærede Medlem kan gjøre ad Aare, er jeg uvidende om; jeg har, naar jeg ser tilbage, ikke nogen Maalestot for, eller Erfaring for, hvad det ærede Medlem vil kunne gjøre ad Aare. — Hvad jeg her har nævnet, er altsaa det, der udtryffeligt ligger i Forslaget; men derimod nævnedes den ærede Minister meget bestemt tillige noget Andet. Han vilde nemlig anse sig fuldstændig berettiget til, hvad ogsaa yderligere skulde bestyrkes ved Ordene „uden særlig angivet Diemed“, at oprette nye Kald indenfor Sognemenigheden, og hvis jeg ikke tager fejl, pointerede den ærede Minister meget skarpt, at Kongen, det vil sige den ansvarlige Regjering, har Ret til at oprette pensionsberettigede Embeder, hvortil en Del af Pensionen skal tages af Statskassen. Det er det, som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og den ærede Ordfører sagde i Hjør og i Forhjør, at dertil er Berettigelsen ingensinde anerkjendt; men nu anerkjende de den ved den Redaktion, de have givet deres Forslag. Den ærede Ordfører har beraabt sig paa, at denne Anmærkning paa Finantsloven skulde forklares i Forbindelse med Ministerens Udtalelser. Altsaa, jeg forklarer den i Forbindelse med Ministerens Udtalelser og siger da, at Flertallets Forslag i Aar anerkjender: at efter 1849 skulde Regjeringen uden Bevillingsmagtens Samtykke være berettiget til at oprette statslønnede Embeder med Fordring paa Pension af Statskassen. At Regjeringen er berettiget til at udnævne Embedsmænd i samme Omfang som hidtil, naar ikke Forandring deri sker ved Lov, det staar i Grundloven, og det veed jeg, men jeg veed endnu ikke, hvad man her beraaber sig paa, for at Regjeringen selv skulde kunne bestemme Opretelsen af lønnede Embeder uden Rigsdagens Samtykke og kunne gjøre Fordring paa Statskassens Midler dertil. Altsaa, i Ordene: „uden særlig angivet Diemed“ skal ligge en Kongen tilkommende Ret i den her angivne Henseende, naar man forstaar Anmærkningen i Forbindelse med den ærede Ministers Udtalelser. Naar den ærede Minister mente, at jeg ved at omtale de 25,000 Kr. og den Bemyndigelse, som derved gaves Ministeren til baade at afklippe og forhøje, ikke havde havt Ret til at henvise til Forhandlinger om andre Lønningslove, saa forekommer det mig dog, at der er nogen Lighed, ja en meget væsentlig Lighed til Stede. I begge Tilfælde er det Statsmidler, i begge Tilfælde er det Statsembedsmænd, saa det forekommer mig, at Sammenligningen ikke er ilde, og jeg spøiede dernæst til, at tidligere, naar vi talte om Punkt

3 og 4 paa § 21 om Tillæg til utilstrækkeligt lønnede Embeder eller Understøttelser til Kapellanhold, stode vi efter min Erfaring overfor enkeltvis Begjæringer med særlig Motivering og med bestemte Summer til de enkelte Embeder, medens der her gives en rund Sum til Benyttelse, kun med den Begrændsning, at Lønnen ikke maa overstige 2,400 Kr. Jeg skal nu komme til de 2,400 Kr. — jeg kan jo lige saa godt begynde nedenfra. — Naar det er sagt, at det skulde de Vedkommende da ikke blive fede af, saa skal jeg ikke indlade mig paa, hvor vidt denne Sum maa siges at være nærende eller ikke i den Forstand, men kun drage en Sammenligning med et andet Afstemningspunkt, der ligger for. Jeg forstaar ikke ret, hvorledes det ærede Flertal kan sætte sig imod Finantsministerens Forslag om at lade Maximumgrændsen for Lønningsstillæget for Lærerne gaa op til 2,000 Kr. paa Landet og 2,500 Kr. i Kjøbstæderne, naar de med saa rund Haand kunne sætte Maximumgrændsen for de lavere lønnede geistlige Embedsmænd til 2,400 Kr. og finde, at det er meget laut; thi de Lærere, som den meget ærede Finantsminister vil have med, ere ubetinget de ældre Lærere, der sidde med Familie, medens de Fleste af de geistlige Embedsmænd, hvorum der her er Tale, Kapellaner, osv. ere yngre Mænd, hvoraf mange maaste ikke have stiftet Familie. Er det, fordi det ærede Flertal holder paa, at Lærerne skulle absolut være magrere? Jeg kan ellers ikke faae nogen logisk Mening i Flertallets Stilling paa dette Punkt. Jeg skal bemærke, at jeg stemmer ikke for Conseilspresidentens Forslag om Maximumgrændsen, saa lidt som jeg stemmer for Flertallets Forslag, men naar man med saa rund Haand har sat sit Maximum for ofte unge geistlige Embedsmænd, samtidig med, at man modsætter sig, at ældre, velkjente Lærere faae et lille Tillæg, fordi deres Løn gaar over 1,600 Kr., forstaar jeg ikke den Logik. Tidligere ere vi ikke paa Punkt 3 og 4 gaaede nær saa høit. Nu siger man, at det er ikke saa høit, men at det næsten er lavere, end man tidligere foreslog det. Det har den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) fortalt os, men jeg maa dog spørge dem om nærmere Oplysninger i den Henseende. Naar er den sidste Afstemning, den sidste Vedtagelse af Folkethinget foretaget angaaende denne Sag? (Th. Nielsen: Betænkningen). Det var en Betænkning, som blev fremsat af nogle Medlemmer og ikke af andre, og som der ikke er afstemt over her, og det tror jeg dog ikke, at vi kunne holde os til. Den sidste Afstemning i Folkethinget angaaende Præstelønningsloven foregik paa en Tid, hvor der var Dyretid, og hvor der var et større økonomisk Kryn til Stede, hvilket krævede et passende Hensyn ved Lønnningernes Fastsættelse, medens Forholdene nu ere blevne lempeligere og noget bedre. Maa